Cornel Mihai Ungureanu
Singurătate

Lucian ieşi din cort cu spatele înainte. Se răsuci, privi în jur, somnoros şi încruntat. Plaja e plină înspre cazemată, dar mai puţin populată aici, sub mal. Mai încolo se plimbă tacticos pescăruşii. Lucian se ridică în picioare alene. Se întinse şi încercă să-şi prindă în coadă părul lung încurcat şi năclăit. E îmbrăcat în evazaţi şi cu un tricou strâmt, bleumarin, prin care i se văd coastele. Alina e la câţiva paşi. Ea nu e slabă. Dacă el nu se dezbracă niciodată pe plajă, la fel de adevărat este că ea nu se acoperă niciodată. Cu nimic. Pe plajă. Ţine pe picioare un bloc de desen în care schiţează ceva, cu cărbune. Amândoi sunt calmi. Ca şi cum ar fi căsătoriţi. Lucian se aşază lângă ea. Ţine în mână o conservă.

Lucian: – Vrei să papi fasolică?

Alina: – Nu.

Lucian: – Nici eu.

Alina: – Lucian: – Aş păpa puţin iaurţel.

Alina: – Lucian: – Tu nu papi?

Alina (Priveşte atent epava. Desenează): – Nu acum. Mai târziu.

Lucian: – Eu aş păpa acum.

Alina: – Lucian (Preocupat. Îngrijorat): Crezi că are mai mult de patruzeci de calorii?

Alina (Pune desenul alături, în nisip. Ia cutia de conservă. O priveşte atent, din toate unghiurile): – Eu cred că e expirată.

Lucian (Se gândeşte la iaurt. La calorii. La nirvāṇa): – Alina: – E făcută în ’98 şi are termen de garanţie treizeci şi şase de luni.

Lucian: – Alina: – Asta cât înseamnă?

Lucian (Se duce la cort. Caută ceva. Se întoarce cu un pahar cu iaurt): – Alina: – Cred că e expirată.

Lucian (Nu trage încă folia de pe paharul cu iaurt. Nu e hotărât dacă să-l desfacă sau nu): – De la un bar se aude muzică. Şi valurile se aud. Ţipă pescăruşii, din când în când. Alina are sânii mici şi bronzaţi.

Lucian (Ridică blocul de desen. Priveşte schiţa Alinei): – Ce-ai desenat?

Alina (S-a întins cu faţa în jos. Face plajă): – Lucian: – Ce naiba e ăsta? Un vapor?

Alina: – O tocăniță.

Lucian (Cum ar fi dacă ar putea să leviteze pentru tot restul vieții lui!): – Alina: – E o corabie. Chiar nu vezi?

Lucian (Îi privește, absent, fesele): – O corabie pustie.

Alina: – Nu e pustie. De unde ai scos-o că e pustie? Dacă ai fi atent, măcar o singură clipă, le-ai auzi glasurile și n-ai mai spune că e (Își maimuțărește glasul) pustie. E corabia unor piraţi.

Lucian (Încearcă să fie atent): – Nu văd niciun pirat!

Alina (Se răsucește cu fața în sus. Tonul ei e din ce în ce mai exasperat): – N-a spus nimeni că poți să îi vezi! Am spus eu că poți să îi vezi? Am spus că ai putea să îi auzi, dacă ai fi atent! (Își scutură firele de nisip de pe burtică, din părul pubian).

Lucian (Prefăcându-se că ascultă): – Nu aud. Nu aud niciun pirat.

Alina (Stă acum cu fața în sus, cu ochii închiși): – Lucian: – De altfel, iubițel, nici nu cred că mai există piraţi în ziua de azi.

Alina (Iritată puțin): Nu am spus că ar fi o corabie din ziua de azi!

Lucian: – Iubițel, dar nu pot să existe niște oameni doar pentru că tu te gândești că ei există. Nu îți dai seama? Ei există numai în mintea ta. Nu îi pot auzi, eu.

Alina: – Nu poți, pentru că nu vrei. Nu participi. Nu te interesează decât ideile tale (Din ce în ce mai nervoasă). Oamenii își iau viața în serios. Uneori mai glumesc și ei. Dar tu? Viața ta e o glumă. O… o… (Caută cuvântul. Triumfătoare:) o șmecherie!

Lucian (Enervat): – Iar noi acum vorbim serios! (Ironic) Toată povestea asta, corabia piraților, e ceva… (Imită vocea ei) …serios!

Alina: – Nu faci altceva decât să-ți cauți blestematele alea de ierburi, blestematele alea de ciuperci halucinogene și să-ți prepari blestematele alea de droguri (vocea îi tremură). Și nu îți pasă niciodată de nimeni, în afară de tine. Ah, cât mă enervezi!

Lucian (Și-a pierdut calmul. Acum îl declară nul. Vocea îi tremură și lui): – Ți-am spus că nu vreau să aud cuvintele astea!

Alina: – Dar dacă mă enervezi!

Lucian (Gata să explodeze. Nu explodează): – Alina: – Mă enervezi! Ce-ar trebui să fac? Să tac? Să mă ascund? Nu ziceai tu să comunicăm?

Lucian: – Ar trebui să nu te enervezi! Asta ar trebui! Adică ar fi

bine dacă nu mi-ai vâna greşelile. Nu de-aia te-ai născut, să stai la pândă şi să mă cicăleşti pe mine! Ar trebui să-mi respecţi libertatea de a fi eu însumi, aşa cum eu o respect pe a ta!

Alina: – Libertatea mea? (Ţipă)

Lucian. Ţipă.

5 oct 1999